

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123204933
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123204933.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., zastúpeného: E. F. G., advokát so sídlom H. I. XXX/XX, XXX XX H., proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie 3.417 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17Csp/53/2023-109 zo dňa 29.09.2023, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch I. a II.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 2 000 EUR do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu vychádzajúc z prisúdenej sumy s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti primeraného finančného zadostučinenia súd žalobu z a m i e t a.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, keďže žalobca ako spotrebiteľ na súde v pozícii žalovaného úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonmi o spotrebiteľských úveroch, a tak má právo na primerané finančné zadostučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade je z rozsudku v základnom konaní zrejmé, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa tým, že pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere žalovaný nedodrжал svoju povinnosť uvádzať v zmluvách povinné náležitosti v zmysle zákonnej úpravy účinnej v jej čase uzatvárania a následne od spotrebiteľa vyžadoval plnenie, na ktoré v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch nemal nárok - a to úroky a poplatky, voči ktorým sa žalobca musel následne brániť prostriedkami procesnej obrany. V základnom konaní pritom bol voči žalobcovi ako spotrebiteľovi uplatňovaný nárok až vo výške 4.512,60 eura. Z rozsudku v základnom konaní je taktiež zrejmé, že žalovaný sa na úkor žalobcu už v čase rozhodovania o veci

obohatil o 3.417 eur, a to práve titulom prijatých úhrad nad rámec úverom poskytnutých finančných prostriedkov. Konaním žalovaného ako dodávateľa tak došlo k zásahom do majetkovej sféry žalobcu ako spotrebiteľa.

Vzhľadom na zistené skutkové okolnosti tohto prípadu (bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu absencie povinných zmluvných náležitostí, reálny zásah do majetkovej sféry žalobcu a hrozba ďalšieho zásahu do majetkovej sféry žalobcu) súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému v sume 2.000 eur. Priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľom hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000 eur (takmer polovica z toho, o čo sa chcel žalovaný v základnom konaní obohatiť na úkor žalobcu) považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že v danom prípade si žalovaný uplatňoval nárok vo výške 4.512,60 eura s prísl. zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorý nemal v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru spôsobeného nedostatkami zmluvy nárok.

Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaným vznesenú námietku premlčania považoval za nedôvodnú, nakoľko tak, ako uviedol žalobca, všeobecná trojročná premlčacia doba v danom prípade začína plynúť až právoplatnosťou rozhodnutia v základnom konaní, kedy sa splnil predpoklad v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spočívajúci v úspešnom uplatnení porušenia práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa na súde. Premlčacia doba tak začala plynúť až dňom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, ktorým žalobca úspešne uplatnil alebo bránil právo. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie podaná dňa 19.05.2023 tak bola s ohľadom na právoplatnosť rozsudku v základnom konaní dňa 29.07.2022 podaná včas.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak vychádzajúc pri výpočte trov konania z prisúdenej sumy.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a II. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalovaný tvrdil, že podanie žaloby nepredstavuje žiadnu majetkovú hrozbu, nakoľko podanie žaloby je výkonom práva, ktorým sa subjekt domáha rozhodnutia od štátom určeného orgánu. Nie je zrejmé z rozsudku, ako by podanie žaloby malo predstavovať majetkovú hrozbu a v čom táto skutočnosť má byť takým prvkom protiprávnosti, ktorý určuje / odôvodňuje sumu zadosťučinenia. Ďalej považoval žalovaný za nedôvodné a bez opory v akomkoľvek rozhodnutí súdu, ktorým by sa konštatovala majetková ujma žalobcu a ktorou súd odôvodňuje svoje rozhodnutie. Súd tak odôvodnil sumu zadosťučinenia skutočnosťou, ktorá nebola preukázaná iným právoplatným súdnym rozhodnutím ako porušenie práv spotrebiteľa.

Žalovaný ďalej uviedol, že nepopiera, že výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom úvahy súdu. Súdna prax však konštantne k rozhodovaniu o finančnom zadosťučinení vyžaduje, aby úvaha súdu sa opierala o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa podľa Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/25/2019) nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa. V konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktorá by zdôvodnili sumu 2.000 eur ako primeranú a oprávnenú sumu.

Žalovaný taktiež napadol zákonnosť záveru súdu, podľa ktorého premlčacia doba pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie mala začať plynúť právoplatnosťou rozsudku 23Cb/47/2021. Tento záver je vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože súd prvej inštancie je v zmysle § 220 ods. 2 CSP a článku 46 Ústavného súdu SR v spojení s rozsiahlou a konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR povinný vypořiadat' sa s argumentáciou procesnej strany v celom rozsahu. Tu sa tak nestalo a súd sa s námietkou premlčania žalovaného nevypořiadal.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napádaný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie. Zároveň žalovaný žiada priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Vo vzťahu k odvolaniu podal vyjadrenie žalobca. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného o nedostatku riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku a poukázal najmä na jeho vecné odôvodnenie v odsekoch

18. až 23., pretože prvoinštančný súd sa dostatočne zaoberal všetkými právne významnými námietkami žalovaného v konaní. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie prihliadal na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany všetkých strán sporu, pričom svoje rozhodnutie logicky a vecne dostatočne odôvodnil. Samotná skutočnosť, že právne závery učené v rozhodnutí súdu nekorešponujú predstavám strany sporu ešte nemôže založiť arbitrárnosť a objektívnu nepresvedčivosť rozsudku (že rozsudok neúspešnú stranu často subjektívne nepresvedčí je pritom celkom pochopiteľné). Vznesenú námietku premlčania, ktorú žalovaný odôvodňuje základným konaním považuje žalobca vzhľadom na zmysel a gramatický výklad ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa za špekulatívnu v snahe poprieť jeho legitímny nárok. Napriek tomu je vznesená námietka premlčania nanajvyš irelevantná, keďže od podania žaloby dodávateľom v základnom konaní dňa 09.03.2021 do podania tejto žaloby o primerané finančné zadosťučinenie dňa 19.05.2023, ani teoreticky neuplynula trojročná premlčacia doba. S poukazom na uvedené argumenty žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe, ako aj súvisiaci výrok II. o trovách konania. Keďže výrok III., ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá žalobca odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza nasledovne.

12. Odvolací súd sa najprv vyporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

13. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie dostatočne jasne vysvetlil, z akých dôvodov žalobe o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia čiastočne vyhovel (tak v prípade samotného nároku i výšky). Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

15. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak sa na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

16. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

17. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3.417 eur titulom úspešného uplatnenia (bránenia) svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 23Cb/47/2021 o zaplatenie 4.512,60 eura s príslušenstvom.

18. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 23Cb/47/2021-127 zo dňa 07.07.2022, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu (teraz v postavení žalovaného) o zaplatenie 4.512,60 eura s príslušenstvom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 29.07.2022. V uvedenom rozsudku Okresný súd Prešov dospel k záveru o existencii spotrebiteľského vzťahu medzi žalobcom (terajším žalovaným) ako dodávateľom a žalovaným (terajším žalobcom) ako spotrebiteľom, ktorý vychádzal zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 27.06.2014. Súd konštatoval, že táto zmluva neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/, g/, i/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona. Zároveň súd konštatoval, že dohodnutý úrok je v rozpore s dobrými mravmi pre jeho neprimeranú výšku. Na základe tejto zmluvy

boli žalobcovi ako dlžníkovi vyplatené peňažné prostriedky vo výške 3.000 eur, ktoré splatil žalovanému vo výške 6.417 eur.

19. Za stavu, keď rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 23Cb/47/2021-127 zo dňa 07.07.2022 došlo k zamietnutiu žaloby žalovaného ako dodávateľa v dôsledku prijatého záveru súdu o preplatení poskytnutého spotrebiteľského úveru v dôsledku jeho bezúčinnosti a bezpoplatkovosti, ako aj neplatnosti zmluvy v časti dohodnutej úrokovej sadzby pre rozpor s dobrými mravmi, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenie práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

20. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

21. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

22. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 2.000 eur, keď správne prihliadol na väčší rozsah porušenia spotrebiteľských práv žalobcu zo strany žalovaného ako dodávateľa, v dôsledku ktorých bol zamietnutý žalovaným uplatnený nárok o zaplatenie 4.512,60 eura. Je zrejmé, že žalobca s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 23Cb/47/2021, v ktorej si žalovaný uplatňoval svoj nárok voči žalobcovi ako podnikateľovi na základe nekalej obchodnej praxe, v rámci ktorej boli do zmluvy začlenené údaje o žalobcovi ako živnostníkovi, v dôsledku čoho sa mal následne úver posudzovať ako podnikateľský, bol dlhodobo nedôvodne vystavený stavu právnej neistoty a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný.

23. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv, odvolací súd konštatuje, že priznaná suma finančného zadosťučinenia 2.000 eur je postačujúca.

24. Odvolací súd sa taktiež stotožnil s právnym posúdením otázky premlčania nároku žalobcu súdom prvej inštancie, nakoľko jediným predpokladom na uplatnenie tohto nároku je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Otázka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie bola vysvetlená v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6 Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016 alebo 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019. Nielen judikatúra Najvyššieho súdu, ale aj Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 3 ods. 5 poslednej vety výslovne stanovuje, že jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

25. V prejednávanej veci premlčania doba na uplatnenie tohto nároku nemohla začať plynúť skôr, než dňom nasledujúcim po právoplatnosti príslušného rozhodnutia. Až moment „úspešného uplatnenia“ je conditio sine qua non pre súdne uplatnenie tohto nároku. Podľa právnych úvah žalovaného by nárok na primerané finančné zadosťučinenie bol skôr premlčaný ešte ako vôbec by takéto porušenie bolo judikované alebo vôbec zistené, resp. by došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Práve právoplatné judikovanie či už povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie alebo neprijateľnosti zmluvnej podmienky

je objektívnou okolnosťou pre začatie plynutia premičacej doby. Počiatok teda vôbec nie je závislý na subjektívnom rozhodnutí spotrebiteľa. V prejednávanom spore rozhodnutie Okresného súdu Prešov č. k. č.k. 23Cb/47/2021-127 zo dňa 07.07.2022 nadobudlo právoplatnosť dňa 29.07.2022, počnúc nasledujúcim dňom mohol žalobca svoj nárok na primerané finančné zadošťučinenie uplatniť na súde. Žaloba bola súdu prvej inštancie doručená 19.05.2023, preto odvolacia námietka premičania prednesená žalovaným nie je dôvodná.

26. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaný v konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %, ktorý podal vyjadrenie v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP)

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).